

givet dette Toldlovsforslag en noget smukkere Form, ved at udelade en hel Del Positioner, nemlig alle dem, der vare betegnede som „fri“. Det havde ganske vist kunnet se smukt ud, men jeg tror, at det var praktisk ugørligt, ogsaa af toldtekniske Hensyn, hvad han jo ogsaa selv anerkendte i Gaar, idet der jo altid i Mellemtiden mellem Toldrevisioner vil fremkomme aldeles ny Artikler, som ikke finde nogen Plads paa de Sats, som eksistere, ligesom det jo er temmelig tvivlsomt, om de kunne henføres til „fri“. Man vilde altsaa derved let komme til en vilkaarlig Behandling paa de forskellige Toldklaringssteder. Forholdet er derimod ganske anderledes klart, naar der i Toldpositionerne er nævnt, hvad der er frit, alt andet gaar altsaa ind under de bestaaende Positioner eller under „ubenvante Varer“ og bliver toldpligtigt.

Den anden Udtalelse, som fremkom fra det ærede Medlem, vedrørte navnlig Behandlingen i Toldudvalget af Manufakturpositionerne. Han fandt, at Toldudvalgets Flertal ikke havde vist tilbørlig Imødekommen og fandt ikke det fremkomne Forslag om en Tredeling heldigt; tværtimod mente han, at man maatte blive staaende ved Folketingets Princip: en Tvedeling. Han foreslog en Tvedeling ved 35 Kvint pr. Kvadratalen, medens Folketinget havde sat 25. For mig staar det saaledes, at begge disse Forslag, hvad enten det drejer sig om de 35 eller de 25, ere ganske vilkaarligt valgte; jeg ser ingen som helst Begrundelse for dem. Naar Udvalgets Flertal er gaaet til en Tredeling, er det med fuld Føje, fordi man ved Undersøgelse er kommen til det Resultat, at man i den laveste Position, altsaa den, der omfatter alle Uldvarer fra 45 Kvint pr. Kvadrat-Alen og opæfter, vil faa alle de grove Klædevarer, hvormed Arbejderstanden i Almindelighed forsyner sig. Det har nemlig vist sig ved Undersøgelserne, at saadanne Varer variere i Vægt fra 46 til 64 Kvint pr. Kvadrat-Alen. I den næste Position, som altsaa gaar fra 45 ned til 20 Kvint, komme alle bedre og finere Klædestoffer, som bruges dels til Mænd og dels til Overstykker for Kvinder. Endelig kommer i den tredje Position kun Kjøletøjer og lettere Uldvarer. Jeg tror, at man ved en saadan Deling kommer Retfærdigheden saa nær som vel muligt. Selvfølgelig kan der komme en enkelt Anomali; saaledes kunne svære Dyfler, selv af finere Kvalitet, komme i den billige Klasse, men det er jo noget, der er aldeles uundgaaeligt. Naar det ærede Medlem

mente, at man ikke havde vist tilbørlig Imødekommenhed med Hensyn til Satserne paa dette Punkt, maa jeg udtale, at det maa i dette Øjeblik bero paa en Skønssag. Man er nemlig uden nogen statistisk Oplysning om, i hvilket Forhold de forskellige Kvaliteter gaa ind under den hele Uldvareposition. Altsaa kan man ikke sige, om de just passe, saaledes som de skulle. Men et enkelt væsentligt Hensyn netop ved denne Sats, Uldvarepositionerne, er den store fiskale Betydning, den har. Man maa erindre, at hver Øre, man rører ved Uldvarepositionen, gør en Difference af henved 40,000 Kr. i aarlig Toldindtægt. Man maa altsaa se sig vel for og ikke uden nøjere Overvejelse gaa til paa en saadan Position at foretage meget betydelige Nedsættelser. Viser det sig, at man paa anden Maade kan faa nogen Dækning for disse meget betydelige Beløb, som repræsenteres gennem de enkelte Øre paa Uldvarepositionen, kan det være, at man gennem Overvejelse kan komme til et Resultat, som alligevel ikke berører Beskyttelsen paa anden Maade, end at det dog mulig kan lede til nogen Nedsættelse og nogen Imødekommen. Det er altsaa en af de Positioner, som man efter min Formening ikke let kan give Slip paa, inden man ser, hvor man skal finde de fornødne Midler til at dække den betydelige Nedgang, der vil finde Sted.

Over for det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bojsen) skal jeg bemærke, at jeg havde nogen Vanskelighed ved at følge hans Foredrag med Hensyn til hans Stilling lige over for Landbrugsspørgsmaalene og da særlig lige over for Mølleindustrien. Jeg har forstaaet hans Udtalelser om dette Punkt saaledes, at naar man kom til en Told paa formalede Kornvarer af en Øre pr. Pund, vil det sige saa meget, at herved indvandt der 700,000 Kr., der alene kom Møllerne til gode, og som fordyrede Brødet uden at komme Landbruget til gode — det var i alt Fald min Opfattelse af det ærede Medlems Tale. Det kan jo i og for sig, naar man ikke gaar nærmere ind paa det, se ganske antageligt ud, men jeg kan i alt Fald ikke dele denne Betragtning. Jeg skal i saa Henseende udtale, at Møllerne i dette Øjeblik som bekendt arbejde under en ualmindelig stærk og en ikke almindelig Konkurrence. Jeg berørte denne Sag i Fjor, men maa efter den ærede Talers Udtalelser komme nærmere ind paa det i Aar for at klargøre, hvorledes Sagen egentlig stiller sig. Som bekendt er den egentlig